

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

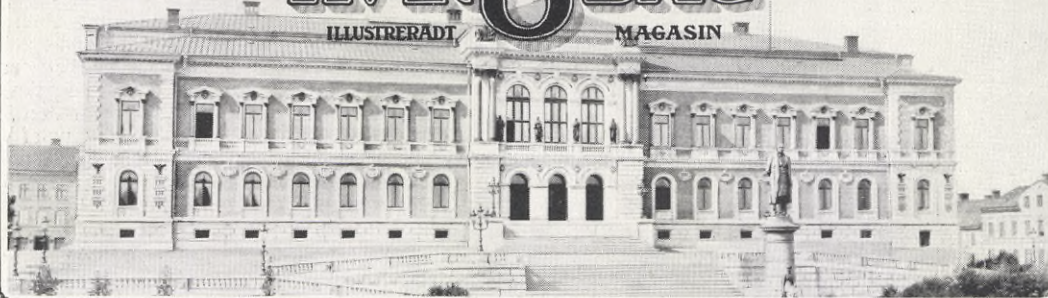
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

UPPSALA UNIVERSITET. — EFTER FOTOGRAFI.

15:DE ÅRG.

DEN 18 JANUARI 1914.

Nº 16

Foto E. Finn, Uppsala

Harald Hjörne

Kishe: Bengt Sjöqvist.

HARALD HJÄRNE.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Det var sorg i Uppsala den höstdag i fjol, då professor Harald Hjärne sade farväl till den studerande ungdomen därstädes. Ty med honom afgick icke blott en af lärosätets prydnader och den historiska forskningens pånyttfödare å Geijers lärostol. Med honom afgick tillika en af dessa underbara universitetspersonligheter, hvilka sträcka sitt inflytande utöfver sitt ämne, utöfver sin lärosal, utöfver sin högskola till en ingripande medverkan vid bildandet af en hel ungdomsgenerations världsåskådning och tankeriktning. Det är sannt, Harald Hjärnes tunga har lyckligtvis icke därmed tystnat, hans pänna ej håller därmed fallit ur hans hand, att han lämnat sin lärostol. Men i alla fall lär förlusten af den omedelbara växelverkan med ungdomen icke undgå att göra sig märkbar. Storheten minskas icke däraf, men inflytandet står dock äfven i någon mån i proportion till afståndet.

De yttre data i Harald Hjärnes lefnad äro snart förtalda. Han föddes den 2 maj 1848 på Klastorp i Västergötland och erhöll i dopet namnen Harald Gabriel. Fadern var dåvarande kaptenen vid Skaraborgs regemente, sedermera postinspektören i Umeå Harald Hjärne. Modern hette Ida Margareta Benedikta Richert: efter morfadern, den berömda Johan Gabriel Richert fick han sitt andra dopnamn. Efter mogenhetsexamen i Umeå blef han 1865 student i Upsala, afslade därstädes 1871 gamla filosofie kandidatexamen och promoverades följande år till filosofie doktor med första hedersrummet på en afhandling "Om den fornsvenska nämnden enligt Götalagarne" — hans första, men ingalunda sista arbete i svensk rättshäfd. Samtidigt förordnades han till docent i historia. De följande åren utfylldes af författarskap i växlande ämnen — en tid stod han som redaktör för den af Hans Forssell grundlagda Svensk Tidskrift — och fortsatta historiska studier, tills han från 1879 sattes i stånd att företaga ett flertal utländska forskningsresor, bl. a. till Ryssland, under hvilka hans blick särskildt blef riktad på de östeuropeiska folkens historia och dennas betydelse för det rätta förståendet af Sveriges. Från höstterminen 1882 förordnades han därjämte att förestå den e. o. professuren i historia och blef 1885 dess ordinarie innehafvare. Fyra år senare efterträdde han Hammarstrand på den ordinarie historiska lärostol, som han i år lämnat.

Det är svårt för icke-lärjungar att fatta, hvad Hjärne som akademisk lärare betyd för sin disciplin. Han kom icke med någon ny historisk metod: de kritiska principer han tillämpade voro Sven Lagerbrings och Erik Gustaf Geijers gamla beprövade. Han utöfvade intet särdeles omfattande historiskt författarskap: i det fallet när han icke upp mot vare sig F. F. Carlson eller C. G. Malmström. Man har icke utan skäl jämfört honom med engelsmännens berömda lord Acton, hvars litterära kvarlätnskap blott utgjordes af ett fåtal volymer, mest halft eller helt politiska essayer utan lärd apparat, men om hvars betydelse för engelsk historieforskning den af hans lärjungar åstadkomna mönstergilla Cambridge Modern History lika fullt aflägger ett öföfbart vittnesbörd. I uppslagens rikedom har Hjärne väl knappt haft sin like; därom vittnar icke minst den ståtliga raden akademiska afhandlingar, som tillkommit under hans befruktande medverkan och bland hvilka snart sagdt intet område af svensk häfdaforskning icke är företrädt. Men hvad han främst verkat genom har varit den förmåga att gå till forskning utan förutfattade meningar, utan tyngden af traditionella föreställningssätt, med abstraherande från nutiden vid det förlutnas reproduktion, som visserligen är oundgänglig för hvarje historiker,

ehuru af ingen innehafv i fullkomlig grad, men som i sällspord utsträckning fallit på Hjärnes lott. "Under sin universitetsverksamhet" vittnar en lärjunge, "har Hjärne visat sig i sällsynt grad kunna abstrahera från de moderna trossatser, som så lätt anläggas skeiva synpunkter vid det förlutnas bedömande. Därtör ha ock de historiska källorna upplåtit sig på ett helt annat sätt för honom än för dem, som utgått ifrån, att en Magnus Smeks och Gustaf Vasas svenskar resonnerat om politik, moral och religion ungefär som arvingarne till Christopher Jacob Boström eller Lars Hierta. Kritisk forskarblick och eminent förmåga af intuition ha låtit honom se sammanhanget i vår historia i ny, ofta öfverraskande, därför också ofta motsagd dager".

Här skall intet försök göras till uppräknning af Harald Hjärnes mångahanda historiska skrifter och essayer. Här skall endast erinras om sådana af underbart lif fyllda studier som dem om "Renässans och reformation" med dess teckning af Luthers personlighet, om "Reformationsriksdagen i Västerås" och om "Uppsala möte" äfvensom om torson, den ofullbordade Carl XII:s-skildringen, hvilken kan betraktas som utgångspunkt för den i mer än ett hänseende förändrade uppfattning af Sveriges stormaktställning och den kris, hvarunder den gick förlorad, som nu håller på att arbeta sig fram i strid med den af F. F. Carlson och Fryxell företrädda.

Det sades ofvan, att Harald Hjärnes betydelse sträckt sig utöfver det inflytande han öfvat från katedern. Det var han, som den 29 september och 9 oktober 1892 först formulerade det program: "Försvar och reformer", hvaruti den svenska högern halftannat årtionde senare skulle söka sin förnyelse. "Sveriges bestånd går framför alla dess särskilda statsinstitutioner", yttrade han vid sistnämnda tillfälle. "Det svenska folket har, om det på allvar vill trygga sin själfständighet, i detta allvar, i den samhörighetskänsla, som ett sådant ansvar föder, den enda borgen, som mänsklig makt kan gifva, för sin förmåga att hitta sina rätta vägar, äfven efter irrfärder och misstag." De orden väcka resonans den dag i dag är.

På 1890-talet var Hjärne i Uppsala flera gånger liberal kandidat till andra kammaren. Men när han 1902 ändtligen dit invaldes, skedde det med högerns röster och det var mot en frisinnad kandidat, liberala samlingspartiets nuvarande ledare i andra kammaren, han vid sin andra treårsperiods slut 1908 föll igenom. Som riksdagsman kom han att spela en mindre roll än man väntat, men i det hänseendet har han endast delat öde med ett flertal akademiska kolleger. Innevarande år har högern i ett norrländskt landsting återbördat honom åt riksdagen: i första kammaren finner han måhända en mera förstående omgifning. Under sin senaste riksdagstid anslöt Hjärne sig till det då nybildade nationella framstegspartiet. 1905 hade han säte i de särskilda utskotten för unionsfrågans behandling. Det förtjänar erinras, att han, som 1895 kraftigt motsatt sig den s. k. tvångsrevisionismen, var den förste, som — och det redan före unionsbrottet — offentlig framhöll de norska gränsfästningarnas slopande som ett oeftergifligt villkor för Sveriges samtycke till en unionsupplösning.

Af de utmärkelser, som kommit Hjärne till del må här endast nämnas, att han 1893 kreerades till jur. hedersdoktor i Uppsala, att han 1903 korades till Carl Snoilskys efterträdare i Svenska akademien samt att han på sin sextioårsdag 1908 af sina lärjungar fick mottaga en ståtlig fästskrift, "Historiska Studier, tillägnade prof. Harald Hjärne", med bidrag af 27 författare.

ETT FORSKARPAR.

Efter porträtt.
Klische: Bengt Sjöveersparre.
AMANUENSEN GUSTAF BÖLINDER.
Anträda i dagarne en

DEN TILL UDDEVALLA
DONERADE CARL X
GUSTAF STATYEN AF
PROFESSOR T. LUND-
BERG.

Foto: Anders & Perutz, Stockholm.

Klische: Bengt Sjöveersparre.

Amanuensen Gustaf Bolinder anträder i dagarne en forskningsfärd till Sydamerika för att i norra Columbia och Venezuela bedriva arkeologiska och etnografiska studier. De på sluttningarne af Sierra Nevada de Santa Marta rikligt förekommande fornminnena efter guldaldersfolket *chibehos* skola göras till föremål för ingående undersökningar hvarjämte studiebesök skola afläggas hos de båda genom sina egendomliga sedvänjor intressanta, hittills blott ofullständigt kända indianstammarna *arhuacerna* och *guajiros*. I fråga om denna sistnämnda uppgift särskildt med hänsyn till utforskandet af indiankvinnornas lif väntar sig amanuens Bolinder god hjälp af sin unga maka fru Ester Bolinder som medföljer på färden.

Enligt den uppgjorda resplanen skall expeditionen på våren 1915 sammanträffa med intendenten, frih. Erland Nordenskiölds pågående stora Sydamerika-expedition. Den Bolinderska expeditionen, till hvilken frih. Norden-skiöld tagit initiativet, bekostas af enskilda personer och är afsedd att sträcka sig öfver en tid af ett år. Större delen af de därifrån hemförda samlingarne komma att gå till Göteborgs museum.

Amanuens Bolinder, tidigare känd för våra läsare genom en del populärvetenskapliga uppsatser, kommer, enligt löfte, att från denna sin forskningsfärd sända bref och bilder till H. 8. D.

Professor Teodor Lundberg har i dagarne lagt sista handen vid det genom grosshandlare Cavalli-Holmgrens mecenatskap möjliggjorda och för Uppsala stad afsedda monumentet af Carl X Gustaf och Erik Dahlberg. Den ståtliga gruppen, som med postamentet kommer att mäta nio meter i höjd, skall gjutas i brons på Meyers konstgjuteri i Stockholm, hvilket arbete beräknas komma att dräga en tid af ett år.

(Till illustr. å sid. 254.)

Brandförsäkringsaktiebolaget Fenix i Stockholm kunde den 1 jan. fira minnet af sin 25-åriga tillvarobolaget trädde nämligen, efter att hafva öfvertagit brandbolaget "Sveriges" försäkringsportfölj, i verksamhet den 1 jan. 1889.

"Fenix" har under det gångna kvartseklet kunnat glädja sig åt en jämnt fortlöpande, kraftig utveckling. Medan det första verksamhetsårets försäkringssumma slutade på 270¹/₂ mill. kr., nådde den 1912 dubbelt högre eller till omkring 551 mill. Detta synnerligen goda resultat torde väl i främsta rummet få tillskrivas bolagets kloka, målmedvetna ledning. "Fenix" förste verkställande direktör var "Sveriges" förutvarande chef Eugène Samson. Då han år 1908 på grund af sjuklighet måste afgå från sin kräfvande post efterträddes han af dåvarande kamreren i "Fenix" Carl Johansson, hvilken alltiämt kvarstår som bolagets chef.

Efter porträtt.
Klische: Bengt Sjöveersparre.
FRU ESTER BOLINDER.
forskningsfärd till Sydamerika.

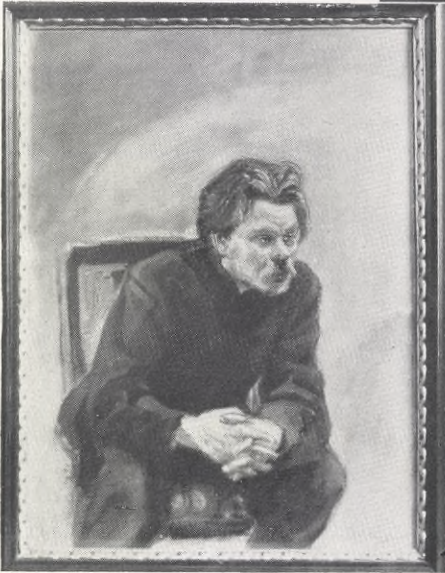
TVÅ KONSTUTSTÄLLNINGAR.

Två konstutställningar ägnade att väcka beaktande, hafva i dagarna öppnats i Stockholm. I Konstföreningens lokal utställer sålunda den kände finske målaren *Axel Gallén* ett hundratal dukar — porträtt, skisser, akvareller och oljemålningar. Ehuru väl de här utställda konstverken förvisso tälja om hvems skaparehanden är, lämna de dock ej något full-

AXEL GALLÉN.

Sidney Gibson, tillhörande den kända göteborgsfamiljen med detta namn, debuterar inför hufvudstadspubliken med ett tjugotal skulpturer, utställda på Konstakademien. Utställningen, hvilken omfattar marmorstatyer, bronsstatyetter samt en del porträttbyster i marmor och gips, visar i vissa delar en beaktansvärd bildskapande förmåga och inne-

PORTRÄTT AF MAXIM GORKI.

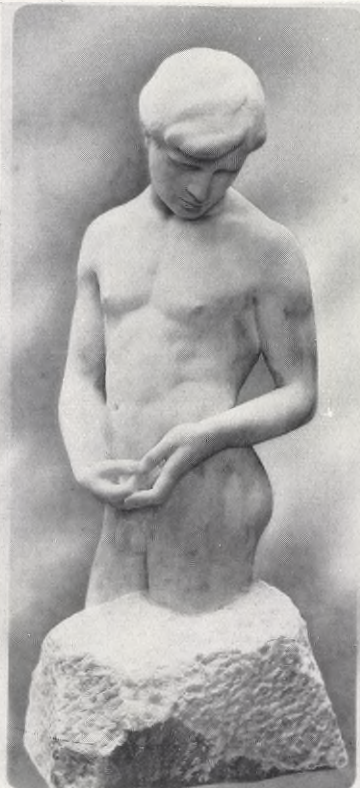
lödigt intryck af konstnärens hela målar kraft. Medan man saknar många af hans starkaste alster, finner man ett antal af snarast motsatt kvalitet.

*

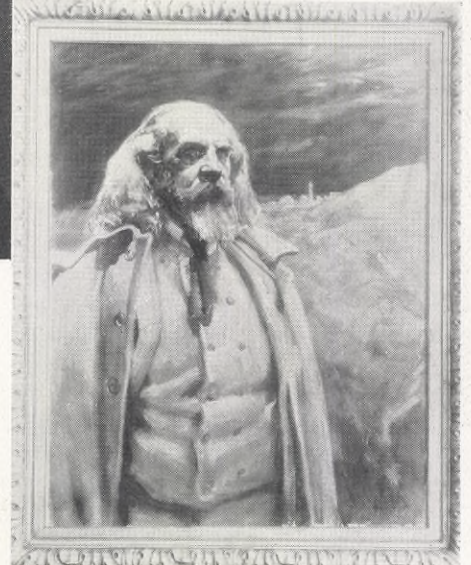
Den unge svenske skulptören

SIDNEY GIBSON.

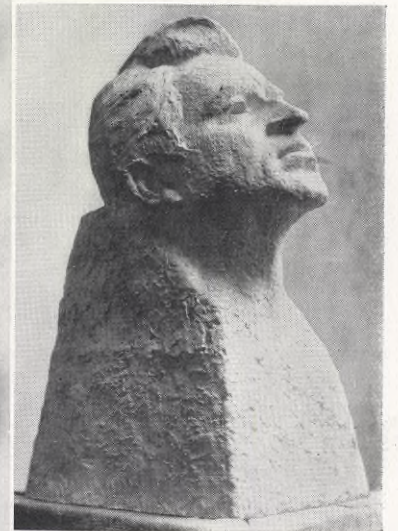
YNGLING.

PORTRÄTT AF D:R LYBECK.

bär som helhet betraktad vackra framtidslöften.

HRR FOTOGRAFER uppmanas att vid in sändande af bilder till HVAR 8 DAG icke uraktlåta utsättande af tydligt firmamamn och adress å respektive fotografier. Endast då angifves fotografien

V. VON HEIDENSTAM.

Foto. Jørgen, Sthlm. Utside: Bengt Sjöbergparre.

TOLLIE ZELLMAN i Gustaf Jansons "Affären Costa Negra" å Vasateatern.

villigt och med nöje lät sig fångas. Spelet var erkännansvärdt godt, men uppsättningen skäligen anspråkslös.

*

På Oscarsteatern höll "Filmdrottningen" sitt intåg på årets första afton. Operetten, hvars musik är af Gilbert och texten af Georg Okonkowsky samt Julius Freund, uppnådde utan att äga några konstnärliga företräden framför de senaste årens tämligen slätstrukna operettalster, vid premiären en påtaglig publiksuccès, detta tack vare sitt glada, humör, sina pigga melodier och lustiga situationer.

*

De båda berömda ryska balettartisterna *herr och fru*

På Stockholms-scenerna ha vid årsskiftet utom de traditionella revyerna framförts en del nyheter. *Vasateatern* hade sålunda den 10 jan. premiär på Gustaf Jansons dramatisering af den bekanta romanen "Affären Costa Negra". Efter de något svaga två första akterna svepte äfventyrsstämningen frisk och oförvägen in öfver scenen, handlingen fick must och färg, spänningen steg och grep äfven publiken, som

Foto. Jørgen, Sthlm. Utside: Bengt Sjöbergparre.

EMMA MEISSNER i Oscarsteaterns senaste operettsuccès "Filmdrottningen."

Foto. Jørgen, Sthlm.

HERR OCH FRU FOKIN i baletten "Rosendrömmen" å K. Teatern.

Utside: Bengt Sjöbergparre.

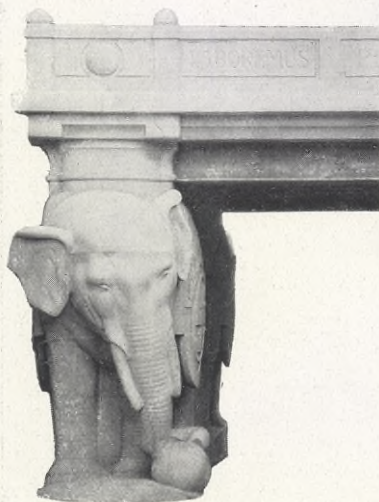
Fokin, hvilka vid sitt gästbesök förra våren lade huvudstadens koreografisks intresserade värld för sina fötter höll den 10 jan. sitt återinträde på huvudstadens kungl. scen, vid hvilken de för någon tid framåt äro knutna. Aftonens koreografiska program upptog utom "Sylfiderna", hvilken dansades uteslutande af medlemmar ur operans egen balettkår, äfven *Kleopatra*, i hvilken de celebra gästerna med känt mästernskap utförde hufvudrollerna. Aftonens stora, med lifligt intresse motsedda nyhet var dansfantasiën "Rosendrömmen", komponerad af herr Fokin och utförd med all den grace, djärfhet och betagande sköna plastik, som det unga konstnärsparet i så utomordentligt rik grad förfogad öfver.

NORDENS FRÄMSTE KONSTMECENAT DÖD.

Nordens främste konstmecenat har gått hädan. Från Köpenhamn meddelades nämligen den 11 januari, att dr Carl Christian Hillman Jacobsen därstädes aflidit.

Född i Köpenhamn den 18 mars 1842 var Jacobsen son till den nordiska bryggeri-industriens grundläggare, stiftaren af Carls-

under det fadern företrädesvis ägnade sitt intresse åt vetenskapens understödjande, har Carl Jacobsen för alltid knutit sitt namn samman med Köpenhamns utveckling till ett af konstens världscentra. Redan 1878 lade han genom inköp af franska skulpturer grunden till ett glyptotek, som numera är att

Efter fotografi

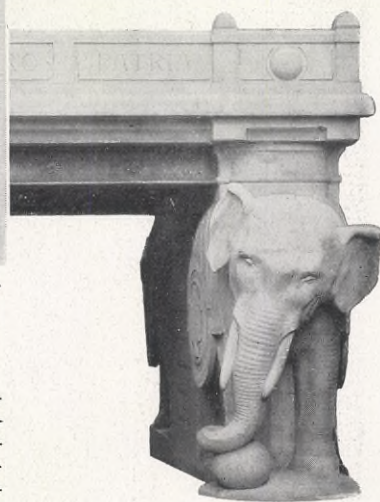

Efter porträtt.

Klökke: Bengt Sijversparre.

CARL JACOBSEN.

Vid sidorna: ELEFANTTORNET VID NYA CARLSBERGS BRYGGERI.

Klökke: Bengt Sijversparre.

bergsfonden och den äfven på annat sätt som mecenat berömdes Jacob Christian Jacobsen. Efter studentexamen 1861 och därpå följande naturvetenskapliga studier, särskildt i kemi, utbildades han till bryggare och anlade 1870 bryggeriet Ny Carlsberg, som han arrenderade af fadern, hvilken fortfor att ägna sig åt utvecklingen af kvalitetsölet på sitt eget, nu Gamle Carlsberg kallade etablissement. Ny Carlsberg fick snart en lysande utveckling och inbrakte åt sin grundare en anseelig förmögenhet, som denne emellertid så småningom liksom fadern helt ställde i det allmännas tjänst. Men

räkna bland Europas förnämsta både i omfång och kvalitet. Med det samma har han förenat bland annat mycket betydande egyptiska och grekisk-romerska samlingar. Det hela öfverlät han 1888 och 1900 till staten jämte en million-donation till glyptotekets vidmakthållande och förökande. Storartade gåfvor af hans hand ha möjlighigt pryddande af den danska hufvudstadens planteringar, torg och allmänna platser med ett större antal konstverk än som förekommer i någon annan stad af motsvarande storlek. Hans konstintresse har äfven sträckt sig till byggnadsverken: det är han, som

Efter fotografi.

DEN HÖGTIDLIGA INVIGNINGEN 1906 AF NYA GLYPTOTEKET I KÖPENHAMN, till hufvudsaklig del fylldt med konstskatter skänkta af dr C. Jacobsen.

Klökke: Kem. A.-B. Bengt Sijversparre, Skåm-Gög.

Efter fotograf.

Ktöbe: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Skin-Göb.

ÄNKEDROTTNINGENS KISTA I SLOTTSKAPELLET.

möjliggjort återuppförandet af spirorna på den forna Nikolai-kyrkan och på Frue Kirke. Kan Köpenhamn numera göra anspråk på benämningen "Nordens Aten" och tornspirornas stad, är det icke minst den nu hädangångnes förtjänst.

Carl Jacobsens verksamhet för konstens blomstring är emellertid icke avslutad med hans död. År 1901 öfverlämnade han nämligen sitt bryggeri till den af hans fader stiftade Carlbergsfonden som en särskild fond för konstens främjande och de stortäta medel, som därigenom ställts till förfogande, torde framgent sätta det lilla Danmark i stånd att täfä äfven med de stora staterna vid samlandet och tillgodogörandet för allmänhetens räkning af befintliga och vardande konstskatter.

* * *

Änkedrottningens stoft, inneslutet i en purpurfärgad, guld-cernerad kista, fördes den 5 jan. i högtidlig procession till Slottskyrkan för att här hvilas på lit de parade.

Omedelbart före kistan gick riksmarskalken med sorgflor-behängd staf och närmast efter densamma kommo konungen, kronprinsen och de kungliga prinsarne. Vid processionens ankomst till Slottskyrkan slöt sig till densamma drottningen, kronprinsessan och de kungliga prinsessorna, hvilka tidigare från det inre af slottet anländt till kyrkan.

Under dämpad orgelmusik skred processionen mellan de skyldrande leden af Karl XII:s drabanter fram till koret, på hvars katafalk kistan nedsattes. Orgelmusiken upphörde och öfverhofpredikanten biskop Billing trädde fram till kistan och förrättade bön. Sedan den högtidliga sorgakten avslutats med välsignelsen, kvadrerade konungen och drottningen någon stund i bön vid kistan.

Under de två påföljande dagarne, då allmänheten lämnats tillträde till Slottskyrkan, defilerade sakta och under andaktsfull tystnad en oafbruten ström af människor förbi den bortgångna furstinnans lit de parade.

Begravningsdagen den 8 jan. hvilade djup sorgestämning öfver hufvudstaden; från alla flaggstänger vajade i den snö-

fyllda luften sorghissade blågula dukar och från kyrkorna strömmade; i mäktiga tonvägor klockringningen ut öfver staden, minnande om den förlust land och folk lidit.

Jordfästningsakten tog sin början klockan 12 i Slottskyrkan, där en lysande skara begrafningsgäster samlats, medlemmar af diplomatiska kåren, excellenser och statsråd, representanter för riksdagens båda kamrar, hofstaterna, högre militära och civila ämbetsmän m. fl.

Orgeln intonerade en psalm och samtidigt därmed inträdde i kyrkan den kungliga familjens i Stockholm varande medlemmar, äfvensom hitresta främmande kungliga och furstliga begrafningsgäster. Sedan den af kyrkokören utförda psalmen "Mina lefnadstimmar stupas" förklingat, trädde öfverhofpredikanten biskop Billing fram till kistan och höll ett ärande jordfästningstal erinrande om den bortgångna furstinnans ädla personlighet och välsignelsebringande lifsgärning.

Efter det att riksmarskalken greve Douglas aftagit den kungliga kronan som varit fäst på kistans lock, förrättades själfva jordfästningsceremonien af biskop Billing, assisterad af hofpredikant Ahfeldt och regementspastor Rogberg, alla i full ornat. Salut från Skeppsholmsbatteriet tillkännagaf att änkedrottningens stoft blifvit vigdt till jord. Följde så en hymn af kyrkokören och en unisont sjungen psalm samt altartjänst och begrafningsmessa, hvarefter biskop Billing läste välsignelsen och kyrkokören som avslutning på sorghögtidligheten sjöng psalmen "Sänd Herre dina änglar ut".

Sedan därefter kistan under orgelmusik burits ut ur kyrkan och ned till den med sex hästar förspända likvagnen ordnade sig processionen och satte sig under klockringning från alla stadens kyrkor i rörelse mot Riddarholmskyrkan.

Processionen öppnades af en skvadron ur Lifgardet till häst följd af en afdelning drabanter. Närmast framför likvagnen gick riksmarskalken greve Douglas med sorgflorbehängd staf. Omedelbart efter kistan gingo konungarne af Sverige och Danmark samt bakom dem kronprinsen, arfurstarne och prins Bernadotte samt främmande kungliga och furstliga personers representanter.

Vid framkomsten till den rikt sorgesmyckade Riddarholmskyrkan, där de kungliga damerna förut samlats, placerades kistan i öfre Bernadotteska graikoret, hvarefter kyrkoherde Hammarsten avslutade sorgakten med Fader vår och välsignelsen.

ÄNKEDROTTNING SOFIAS SISTA FÄRD.

1. DRABANTERNA OCH SOFIA-SYSTRARNE i processionen till Riddarholmskyrkan.
2. KONUNGARNE GUSTAF OCH CHRISTIAN I PROCESSIONEN.
3. EN BILD AF RIDDARHOLMSKYRKAN OCH PLATSEN DÄROMKRING. Lifgardeskvadronen till häst återvänder efter sorghögtidligheten i Riddarholmskyrkan.
4. DEN KUNGLIGA KISTAN FÖRES I PROCESSION TILL RIDDARHOLMSKYRKAN
5. ÄNKEDROTTNINGENS LÄKARE I PROCESSIONEN: fr. v. professorerna Medin och Berg samt generaldirektör Linroth. I midten professorskan Berg.
6. DE KUNGLIGA I PROCESSIONEN.
7. ÄNKEDROTTNINGENS HOF.
8. DE UPPVAKTANDE.

Foto. Angel, Upsala. **BONDETÅGETS BYRÅ I UPSALA.** Klische: Bengt Sjögrenparre.

denten A. Wallander komponerat banér, bärande inskriften: *Med Gud och Sveriges allmog för konung och fosterland Bondetåget 1914.* Efter uppvakningen skall banéret som gifva öfverlämnas till Nordiska museet för att där bevaras som ett minne af det märkliga bondetåget år 1914.

En ung stockholmska, fru Anna Svanfeldt, gift med den bekante stockholmske affärs- mannen, direktör P. M. Svanfeldt, har under vistelse i Are varit utsatt för en olycks- händelse af märkligt slag. Fru S. var jämte ett litet sällskap ute på en skidfärd under trettondagsafton, då hon vid Narvikstun- neln öfverraskades af ett plötsligt svart snöskred. Den rullande snömassan förde fru S. med sig ned mot dalen och var nära att begraifa henne. Hon lyckades dock med egen kraft skaffa undan snön, så hon ej blef kväfd. 32 man hade göra i ett par timmar för att gräva fram henne. Ett kompli- ceradt benbrott adrog sig fru S., och vär- das därför på Östersunds lasarett.

Foto. Ericson, Stockholm.

FRU ANNA SVANFELDT.

En instruktionskurs i skiddkning för folk- skole- och seminarielärare har under led- ning af löjtnant V. von Feilitzen pågått i Filipstad den 2-5 jan. Kursen, anordnad på försök med de medel, som af statsan- slaget kommit på skidsportens del, har lämnat ett synnerligen godt resultat, hvil- ket uppmuntrar till fortsatt arbete på den inslagna vägen.

Sveriges scoutförbund höll den 5 jan. sitt tredje årsmöte i Gymnastiska centralinsti- tutet i Stockholm. Till medlemmar af hög- kvarteret valdes bl. a. kapten E. Lieberath (x) scoutchef, kapten Littorin, v. scoutchef. Förbundet har under det gångna året räknat 135 kärer med tillsammans 7,588 scouter. Härtill kommer K. F. U. M:s scout- förbund med 25 kärer och 2,020 medl.

En märklig opinionsrörelse har, utgående från Uppland, med mäktig kraft svallat ut öfver landet samlande dess odalmän till stöd för dagens stora fosterländska kraft: ett star- kare försvar.

Efter ett förberedande mindre möte sam- manträdde den 20 dec. i Upsala under ord- förandeskap af grosshandlare J. E. Frykberg ett stort antal bönder och landtmän, repre- senterande 120 uppländska socknar. Sam- stämmigt och under hänförd patriotisk stäm- ning beslöt de närvarande att till sina ständs- bröder i Sveriges alla landskap rikta en maning att genom en gemensam menings- ytring, hvilken skulle taga form af ett *Bon- detåg till Stockholm*, inför konung, regering och riksdag gifva tillkänna sin vilja och be- redvillighet att bära de ökade personliga och ekonomiska försvarsofter, som krävas för att ett fritt Sverige skall äga bestånd.

Den från Upsala utgångna kallelsen har hälsats med hänförelse öfver allt i Sveriges bygder och deltagande i Bondetåget plane- ras inom samtliga landskap.

Efter det deltagarne samlats i Stockholm kommer uppvakningen för konung och reger- ing att äga rum den 6 febr. Till Bondetåget har af svenska kvinnor skänkts ett af inten-

Foto. Ölander, Filipstad. **INSTRUKTIONSKURS I SKIDLÖPNING FÖR FOLKSKOLLÄRARE.** 1. Ledare löjtn. von Feilitzen; 2. 1:e lärare O. Helligren.

Foto. Ellyrié, Stockholm.

SVERIGES SCOUTFÖRBUNDS TREDJE ÅRSMÖTE.

Klische: Bengt Sjögrenparre.

Foto. Liljequist, Stockholm.

SISTA DAGEN FÖR KÖTTHANDELN PÅ HÖTORGET I STOCKHOLM.

FRU S. WAHLSTRÖM som varit
längst på torget eller 51 år

Två torghandelsreformer, beslutade under förra året af Stockholms stadsfullmäktige och af nog så påkostande innebörd för de personer, som de gått ut öfver, haiva vid årsskiftet träd i kraft. *Kungsholmstorget* har sålunda upphört att vara salutorg, och på *Hötorget* har den här tidigare så blomstrande kött handeln förbjudits. De af reformen berörda torghandlarne, af hvilka många under en lång följd af år, i en del fall 35—50 år, innehåft sina salustånd och endast med stor saknad skilts från dem, ha nu flyttat in under tak i någon af Stockholms saluhallar.

de enda sätt, hvarpå man för omkring en mansålder tillbaka kunde tröska säden. Huru detta tillgick åskådliggöras bilderna härnedan, utan att någon vidare redogörelse är nödvändig. Det torde vara tillräckligt att upplysa, att ordet "bösta" betyder slå säden ur kärven och "prägling" = tröska med slaga. Då det gällde att före jul vara färdig med tröskningen af hela årets gröda — hvilket var en fast och ovillkorlig regel — fick man ej ligga på latsidan, utan stiga upp vid 2 å 3-tiden på morgnarna för att "ottatröska" och sedan hålla på härmmed tills klockan var 9 å 10 på kvällarna. Med "det gamla folket" försvinna sedvänjor som för ej längre än 50 år sedan uteslutande hörde till den tidens landtmannagöromål.

Gamla tiders tröskningssätt. * "Prägling" och "böstning" voro

Foto. Ewald, Herrljunga. PRÄGLING (tröskning med slaga).

RÅGEN BÖSTAS.

Efter fotografi.

TYSKE KRONPRINSEN FRÅNVARANDE VID KEJSARFAMILJENS NYÅRSFEST 1914. Prinsarna Eitel-Friedrich och Oscar.

Kliche: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sölm.-Gbg.

Kronprinsessan sitter främst mellan

Efter fotografi.

Ålische: Bengt Sjöversparre.
ÖFVERSTE VON REÜTTER, den
nu frikände upphafsmanen till
Zabernuppträderna.

Tysklands kronprins synes ha i hög grad ärfvt sin höge faders impulsiva behof att gifva uttryck för åsikter i stridsfrågor. — Redan förut har detta kommit till synes och nu senast har den unge furstens partitagande för den af hela det icke-militära Tyskland skarpt klandrade Zabern-översten ådragit honom allvarligt klander. Kejsaren delar synbarligen i detta fall den allmänna opinionen och har hållit det keiserliga brushufvudet aflägsnadt från hofvet i dessa dagar, hvarom vår bild lämnar ett påtagligt intyg.

Efter fotografi.

Kliche: Bengt Sjöversparre.
KARDINAL O'CONNEL. Påfvens nye stats-
sekreterare efter kardinal Rampolla.

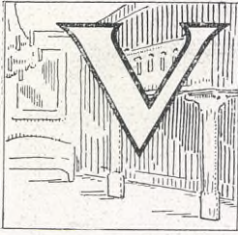

Efter fotografi.

Ålische: Bengt Sjöversparre
JOSEF GIAMPIETRO †. Berlins
mäst populäre skådespelare i den
glada genren, afled den 26 dec

FÖR TIDIGT.

HISTORIETT FÖR HVAR 8 DAG AF **GUSTAF JANSON.**

VILHELM GRÖNROS log sitt mildt humoristiska och litet själfironiska leende.

— Nå ja, eftersom jag varit nog oförsiktig att lofva, sade han och tände en ny cigarr i stället för den utrökta. Men ni får inte anklaga mig, ifall historien hvarken skulle bli intressant eller lustig. Fast smått lustig är den

nog, åtminstone för mig.

Vi beredde oss förvåntansfullt att lyssna, och de unga damerna i sällskapet kröpo intill hvarandra och bildade en treflig grupp på divanen utefter vägen. Att den tystlåtna och allvarlige Vilhelm Grönros verkligen ämnade hålla sitt många gånger gifna men hittills alltid glömda löfte och tala om historien var i alla fall roligt. Tänk bara, en karl, som eljest aldrig sade något.

— Hela lifvet är ju en fortlöpande kedja af obetydligheter, började berättaren och riktade blicken mot en fläck i taket öfver sig. Och mycket ofta är det ett litet misstag eller en beskedlig dumhet, som ger en persons återstående lefnad dess riktning.

— Aj, hostade någon ur dunklet längst bort i rummet, och vi växlade en rad talande blickar. "Gamle Grönsak", som vi kallade honom, gick alltså i den filosofiskt-sentimentala genren. Det här kommer att bli mänljust, sade ögonkastan. Men han hade tålmodigt åhört våra historier, det var vår enkla skyldighet att också lyssna till honom. För öfrigt var det inte han, som väckt förslaget om hvars och ens skyldighet att ge en upplevelse eller en situation eller hvad som helst, blott det var något han eller hon ansåg värdt berätta.

Nå, de unga damerna på divanen kurrade af belåtenhet alla tre, de behöfde tydligen något gammalmodigt och bastant.

— Vi gjorde hvarandras bekantskap på isen, fortsatte Grönros utan att låtsa om meningsyttringarne. Det var den obetydligheten att hon satte en bastant rofva, som fäste min uppmärksamhet vid henne. Jag skyndade naturligtvis fram för att erbjuda min hjälp. En gemensam bekant fanns lyckligtvis till hands och presenterade mig. Händelsen försiggick nämligen under det solida tidedvarvet för tjugufem år sedan eller mer. Man var nog realistisk på den tiden, men man höll också på formerna, och det var knappt man vågade hjälpa en ung dam på fötter utan föregående presentation. Jag var emellertid nog djärf att göra det men lagade att jag blef officiellt föreställd strax efteråt. Sedan åkte vi några slag, hon och jag. Och veckan därpå blefvo vi kära, jag först, hon litet senare.

Det är klart, att jag inte talade om det genast, det kom någonting emellan. Någonting var löjtnant, en synålsmässig passagerare med glasbit i ena ögat. Ni kan inte göra er en föreställning om, hur jag hatade gossen. — Jag märker, att det här blir en otäckt gammalmodig historia, men jag är ju den äldste i sällskapet... ni torde benäget ursäkta... Han åkte tre hvarf med Inez — min tillbedda lydte inte detta poetiska namn — och jag knogade bakom och svor som en borstbindare... tyst förstås. Mitt fasta beslut att bulta gossen till bifstek, en riktigt mör och blodig en, skänkte en viss tillfredsställelse. Men Inez var värd mycket mer.

Nå, det var lyckligtvis falsk allarm den gången. Det var inte Inez utan systemen gardisten slog för. Jag fick veta det sedan. När allt kom omkring var han en hyggelig prissee... ja litet snobbig förstås,

men det ursäktade jag honom. När vi kommit på det klara med hvarandra, blefvo vi vänner för lifvet. Det var ju ingen idé med mindre, eftersom vi skulle bli svägrar sedermera. Jag sa, att jag beundrade honom, och han kvittade med att högakta mig. Vi lofvade förstas att hålla ihop. Sen var det ingenting mer om honom.

Nå, en kväll, just som belysningen var hygglig nog att strejka för en stund, berättade jag Inez, hvilken oreda hon ställt till i mitt hjärta. Hon spetsade sin förtjusande mun, och som ingen hade tid att tänka på oss, mättade hon en kyss ungefär åt det håll, där jag borde ha organen för mina synlukt- och smaksinnen placerade. Hon träfiade ena örsnibben, men meningen var i alla fall genomgående god. Och så voro vi förloivade — hemligt att börja med.

— Nu måste du ställa dig in hos pappa, hviskade hon, när jag följde henne till porten. Det ljöd som sfärerernas harmoni i kvadrat för mitt kyssta öra, och jag lofvade. Och så beskref hon sin far som en barsk men väldigt hygglig gammal hedersknyffel. Jag lofvade om igen.

Lyckligtvis voro vi inne på nyåret, och staden, där denna i mitt lif märkliga händelse tilldrog sig, skulle begå den stora årliga nyårsbalen. Det hade förut varit min allvarliga afsikt att strunta i tillställningen, men nu — ni begriper nog, att jag greps af en vild längtan efter högtidligheten.

Jag var en af de allra första, som antecknade sig på listan. Rektorn nickade nådigt åt mig följande dag. Han tyckte om, att lärarne deltog i sällskapslifvet. Han trodde visst också, att jag var ett stycke streber, och sådant folk är det ju all anledning beskydda, de kunna kanske ge ett litet handtag igen någon gång.

Jag log i mitt stilla sinne åt min vördade förman, kanske jag inte ens gjorde det, jag hade ju annat att tänka på.

Pro primo hade jag ett väldigt knog att hyra en hygglig frack, min egen examensdito grinade väl mycket i sömmarne och talde inte vid en exposition i starkare ljussken. Nå, jag fick fracken af en hygglig kollega. Värre blef det med lackskorna. Stadens förnämsta affär hade nog dylika, men inte ett par, som passade till mina fortkomstledamöter, och de äro ändå inte värre än andras. Jag har många gånger funderat öfver denna tillfällighet. Nå, staden var ju inte stor, det var kanske därför, man bara hade små skor på lager. Men utaf lackskor ville jag inte visa mig, och att hinna få några från Stockholm tillät inte tiden. Jag köpte ett par sådana de nu voro och betalade. Jag har sedan hela mitt lif ånrat båda delarne.

Just då funderade jag emellertid inte närmare på saken. Inez upptog så fullständigt mina tankar, att jag knappt skulle märkt om jag gått barfotad. Mycket mindre då, att skorna voro ett nummer för små.

— Kom minst en kvart för tidigt! bad Inez, när vi som vanligt råkades kvällen förut.

— För din skull kommer jag en halitimme före tiden, svarade jag och höll ord. — Det var det dumaste jag gjort.

Jag kom precis en halitimme före alla andra och klef in i stadshotellets bankettsal. Där fanns inte en människa mer än en gammal kärnpojke, som stod vid ett fönster och hade tråkigt. Jag förstod strax att han var min tillbeddas gubbe. Han hade också kommit för tidigt, preparerad af den energiska dottern. Jag kände genast igen honom på den beskription Inez gjort. Det vill säga, jag kände inte alls igen honom, men det var lika säkert i alla fall

E. SAMSON,
Fenix förste direktör, afliden 1912.

FENIX'
fastighet vid Jacobstorg.
(Se text å sid. 243).

C. JOHANSSON,
Fenix direktör se 'an 1908.

I det ögonblicket skulle jag varit lycklig, om inte skorna klämt så förtvifladt. Redan då jag tog dem på mig, kändes de litet tränga... de blefvo värre sedan. Men nu glömde jag till och med dem. Jag höll lyckan i mina händer och styrde kurs rakt på den gamla herrn.

— God afton! — Jag har hvarken förr eller senare lagt så mycken aktning i en hälsning.

— Ja så, ni är här nu, nickade den gamle herrn. Jag trodde min själ ni skulle komma för sent.

— Nej, inte i dag. — Jag mönstrade honom förstulet. En diplomat hade kunnat afundas honom hans utseende, en stillig gammal gosse. Det föresväfvade mig, att Inez sagt något om gräsprängdt skägg, men det måtte ha varit ett misstag af henne eller mig. Jag fick aldrig tid att reda ut den saken. Dels klämde skorna ursinnigt just då, dels föreslog han, att vi skulle ta oss ett glas, medan vi väntade. Sedan blef det väl en sådan trängsel, att vi ej hunno det.

Eftersom han var Inez' pappa, förfogade vi oss omedelbart till ett litet rum längst bort i våningen. Vi slogo oss ned i sällskap med en whiskybutelj och ett par vattenflaskor. Jag kan inte erinra mig, hvad vi sade, men tiden rakade också i väg med en hisklig fart. Det brydde vi oss för resten inte heller om. Summan af det hela blef, att Inez gubbe var den hyggligaste själ, jag träffat på länge. Jag märkte förstås, att han bröstade sig litet öfver sina många fina bekantskaper. Det var ministrar, generaldirektörer och hvarjehanda i den vägen, kort sagdt hela hufvudstadens societet och en smula dazú. Jag förlät honom i mitt stilla sinne och log inte ens åt hans ett par gånger väl tydliga skryt. Inez hade aldrig föllt den ringaste lilla antydning om det fina umgänget. Det gjorde mig särskildt varm om hjärtat, att hon undvikit hvarje hänsyftning därpå. Hon var icke blott vacker och älskvärd, hon ägde känslan för det passande och den fina takt, som just anstod hustrun till en vanlig läroverkslärare. Jag var lycklig och försäkrar, att min konversation inte var oäfven.

Gästerna började emellertid anlända, och som jag inom mig undrade, ifall inte Inez redan kommit, föreslog jag, att vi skulle gå ut ett slag.

— Intet fjäsk i början, sade han — vi få nog fullt upp att göra sedan.

Eftersom han var Inez pappa hade han naturligtvis rätt. Och då hufvudsaken var att göra ett godt intryck, satt jag lugnt kvar. Vi hade riktigt trelligt på tu man hand.

En gammal stofil, som jag aldrig sett förut, strök ett par gånger förbi i rummet utanför. Det förargade mig, att han mönstrade oss nästan närgånget.

— En äkta vaktmästartyp, inföll jag kanske onödigt högt och pekade öfver axeln på honom.

Inez pappa skrattade, så att diplomatmagen hoppade, och föreslog att vi skulle lägga bort titlarne. Det var inte värdt att hålla på den saken längre, vi skulle i alla fall därän förr eller senare. Och så sa han något om, att nu var det fullt hus därute, nu började jobbet igen.

Jag tyckte han var en originell gammal kurre, en lifvad fagott. Uppriktigt sagt kände jag mig också smått smickrad. Vi slängde titlarne.

Just som vi höllo på med det, hoppade Inez lätt som en elfva in i rummet.

Min nye farbror — för hennes skull sa jag inte du, fast han själf ville det — reste sig. Jag med förstås. Inez tittade på mig, och jag på henne. Men sin herr far brydde hon sig inte ett dyft om. Så stod vi där en stund och tittade och tittade, och jag kände tydligt, att någonting var i olag.

— Har doktorn något emot att följa med? sa hon till slut mycket hödraget — Jag önskar presentera er för min far.

— Din far... ursäktat fröken... men... Det kom propp i talröret för mig, lyckligtvis ägde jag pek-förmåga. Och jag pekade af alla krafter på min nyaste farbror. Han begrep ännu mindre än jag, karlen såg med ens rent af dum ut.

Nå, jag följde naturligtvis min Inez. Hennes far — hon hade inte mer än en — befanns vara just samma herre, som jag kort förut kallat en äkta vaktmästartyp. Han bockade sig mer än iskallt, och jag kände, hörde och såg, att saken var absolut förkyld.

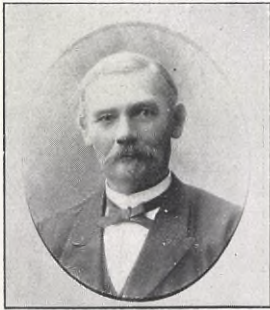
Och den andre? frågar ni.

Hm... ähm... Saken är äckligt enkel. Han var den rätte vaktmästaren... utom hvad typen beträffar... enkom införskrifven från Stockholm, lar dshöfdingen skulle vara med på kolifejen, begriper ni. Det förargligaste af alltihop blef, att han tagit mig för en

(Forts. å sid. 256).

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

G. W. LYTH.
Fabrikör. — Stockholm.
80 år 5 Jan.*

S. G. E. HELLING.
Grosshandlande. — Göteborg.
75 år 3 Jan.*

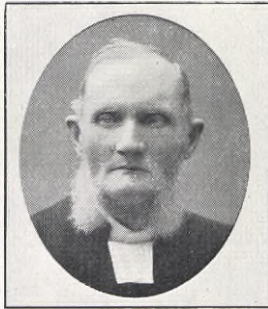
I. ÖHMAN.
F. d. Handlande. — Mariestad.
70 år 20 Jan.*

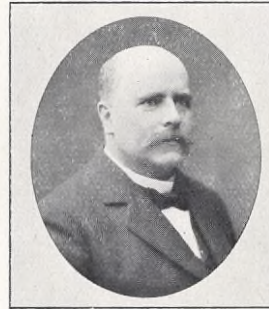
A. JAHNSON.
Bankdirektör. — Nässjö.
50 år 9 Jan.*

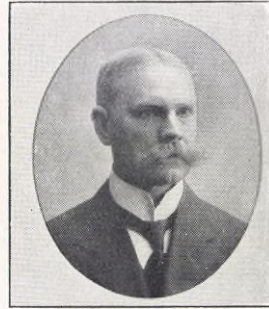
A. AHLBERG.
Kontr.-prost. Kyrkoherde. —
Vinberg. 75 år 29 Dec.

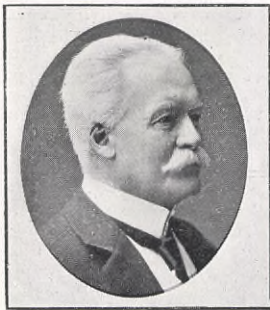
E. T. SUNDLER.
Kontr.-prost. Kyrkoherde. —
Fristad. 65 år 7 Jan.

E. J. HAGSTRÖMER.
Häradshöfding. — Nyköping.
50 år 9 Jan.*

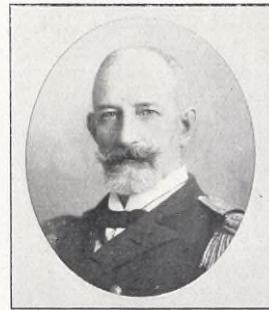
S. A. PALMGREN
Rektor. — Stockholm.
50 år 11 Jan.*

C. H. GONDRET.
Öfverste. — Jönköping.
70 år 15 Jan.*

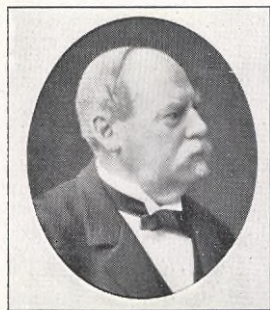
C. V. DU RIETZ.
Kapten. Godsegare. — Asby-
sand. 65 år 30 Dec.*

S. VON KONOW.
Kommendörkapten I gr. —
Stockholm. 60 år 6 Jan.*

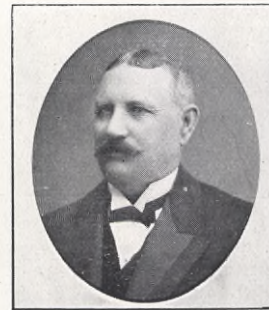
C. A. C. LEWENHAUPT.
Grefve Ryttmäst Författare.
Stenungsön. 55 år 6 Jan.*

H. O. A. YGBERG.
F. d. Stadsingeniör. — Stock-
holm. 70 år 5 Jan.*

A. ÄSTRÖM.
Dir. v. Ö. Expressbyrå o. hand-
a.-b. — Örebro. 70 år 6 Jan.

G. JANSON.
Grosshandlande — Ämål.
60 år 20 Jan.*

V. MÅNSSON.
Disponent. — Göteborg.
50 år 30 Dec.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

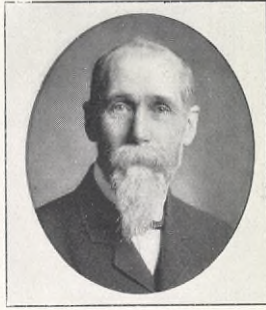
* Data här nedan.

L. P. F. RUDEBECK †
Hofstallmästare. — Stockholm
F. 37. † 4 Jan.*

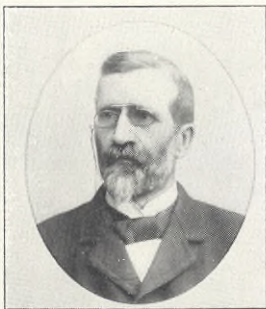
O. KYHLBERG †.
F. d. Rektor. — Stockholm.
F. 41. † 2 Jan.*

J. A. UNMAN †.
Grosshandlande. — Stockholm.
F. 43. † 31 Dec.*

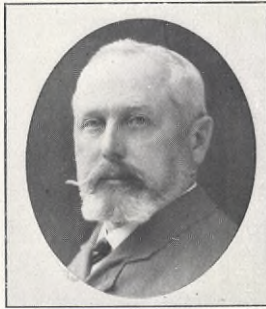
C. G. THORSTENSSON †.
Kontr.-prost. Kyrkoherde. —
Flo. F. 45. † 29 Dec.

P. G. ROSEN †.
F. d. professor. — Stockholm.
F. 38. † 10 Jan.*

A. HANSSON †
Hemmansegare. — Solberga.
F. 39. † 8 Jan.*

B. BERLIN †.
Speditör. — Malmö.
F. 49. † 7 Jan.

B. N. HEIMERS †.
Postmästare. — Laholm.
F. 49. † 12 Dec.

WILHELM LYTH. Har sedan 54 egnat sig åt mekaniskt instrumentmakeri i Stockholm, inom hvilket område han förvärvat sig stort anseende, särskildt för sina nautiska instrument o. fyrapparater. Kommissarie v. internat industriställn. i Bryssel 76, samt jurymän v. ett flertal inhemska utställningar. Ordf. i Stockholms handverksförening 90—99; dess hederseledamot. Led. af Riksd. A. K. 88—90.

STEN HELLING. Delegare i den betydande exportfirman A. Fröding & Co. i Göteborg. På sin tid led. af styr. i Rob. Dicksons stift; kassaförv. i Allm. o. Sahlgrenska sjukh., led. af styr. i Skand. kred. a.-b., led. af styr. i Göteborg. o. Bohusl. sparb.

IVAR ÖHMAN. F. d. handlande i Mariestad. — På sin tid led. af stadsfullmäktige o. fattigv.-styr. Hufvudman i sparbanken, led. af styr. i länets ränte- o. kap.-försäkr.-anst. led. af kyrkorådet.

ALBIN JAHNSON. Drifver sedan 92 kommissionsverksamhet i Nässjö. Ordf. i municipalnämnden sedan 07; ordf. i vattenverksstyr., i stadskommittén, donationskomm., gatukomm.; v. ordf. i komm.-nämnden. Led. af ett flertal styrelser o. kommittéer. Led. af kyrko- o. sk.-rådet. F. o. m. 13 ordf. i stadsstyrelsen. Bankdirektör i Göteborgs handelsbanks afd.-kontor.

ERIK HAGSTRÖMER. Stud.-ex 82, jur. kand. 89, v. häradshöfd. 91, häradshöfding i Öppunda o. Villåttinge doms. sedan 02.

AUGUST PALMGREN. Stud.-ex 85, fil. kand. 91, profår 92—93, e. o. lärare i Skara 93—94, v. Östermalms lärov. 94—02, adj. i Haparanda 02; rektor i Piteå 04, v. Arvika realskola sedan 05. Stadsfullmäktig derst. 13. Led. af kyrkorådet. Utg. pedagog. skrifter.

HENRIK GONDRET. U.-löjtn. v. Jönk. reg. 65, öfv.-löjtn. v. Kalmar reg. 98, öfverste i armén o. afsk. fr. reg. 02. Led. af styr. i Riksbankens afd.-kontor sedan 01.

VICTOR DU RIETZ. U.-löjtn. v. F. Liågren-reg. 72, kapt. 91, i res. 02. Eg. o. bebor egend. Tångarp i Österg. län. Ordf. i komm.-stämma o. nämnd sedan 03, ordf. i valnämnd o. pens.-nämnd, v. ordf. i kyrkostämman. Led. af styr. i Ydre sparb. samt ordf. sedan 91.

SETH VON KONOW. U.-löjtn. v. K. Flottan 74, kommandökaptan af 1. gr. 99, afsked 09. På sin tid chef i Art. o. ekipagedep. på -stockholms örlogsvarf, chef i skeppsgossekären i Karlskrona samt chef i und.-off. o. sjömannskärerna i Stockholm. Tjänstgj. 84—86 i franska flottan och deltog härunder i Tonkinriket. Sekreterare i Sv. Turistföreningen till 13 års slut.

CLAES LEWENHAUPT. U. löjtn. v. lifreg. husarar 78, attaché v. beskickn. i Washington 89—90, ryttmäst. 97, i res. Utgivit ett flertal yp-

Forts. fr. sid. 254.

kamrat; om jag kunde förstå, hvar karlen hade sina ögon! — Ett allvarligt råd, unge män, låna aldrig frack! — Mja, historien kom snart ut. En timme senare kände hälften af gästerna den. Till på köpet klämde skorna, så att jag inte vågade bjuda upp Inez till en enda dans. För resten hade hon troligen

perliga jakt- o. reseskildringar: "Med Ceasar Alexander bland alligatorer och skallerormar", "Hästfolk" m. fl. Medarbetat i tidningar o. tidskrifter, bl. a. i H. 8 D.

HERMAN YGBERG. Stud. ex. 63, landtmät. ex. 69, andre stadsing. i Stockholm 74, stadsingeniör derst. 84—13.

GUSTAF JANSSON. Handlande i Amål. Mångårig led. af stadsfullmäktige o. kassör i drätselkammaren. Styr.-led. i Amåls sparbank samt i Venersb. ensk. banks afd.-kontor.

VILHELM MÄNSSON. Disponent v. J. W. Lyckholm & C:s bryggeri i Göteborg. Sedan 97. led. af kommunalfullmäktige i Örgryte; led. af komm.-nämnden 97—10, v. ordf. 03—10. V. ordf. i styrelserna f. Ekmanska sjukhuset o. Sjukstugan i Mölndal.

FREDRIK RUDEBECK †. U.-löjtn. v. Kronpr. husarreg. 58, stallmästare h. Kon. Oscar 79, afsk. fr. reg. såsom ryttmästare samt hofstallmästare 89; afgick v. kon. Oscars död.

OLA KYHLBERG †. Efter afl. stud.-ex. fil. kand. 67, fil. dr. 68. Adj. v. Folkskolelär.-sem. i Lund 68—70, folksk.-insp. i Norrköping 70—76, direktör i Allm. inst. i döfstamma å Manilla 76—94, förestånd. i Manilla döfst.-skola 94—07, rektor v. Döfst.-lär.-sem. 79—07. Led. af kommittén ang. undervisn. af döfstamma, andevaga o. blinda och ang. döfst.-lär.-pension. Har egnat en framstående verksamhet åt döfstumundervisningens befrämjande.

JOHAN UNMAN †. Grosshandlande i Stockholm. En af vårt lands främste kännare af gamla Stockholm samt ägare t. en utomordentlig samling af Stockholmiana som han donerat t. stadens arkiv o. bibliotek. Styr.-led. af samf. St. Erik till hvilket han donerat en betydande del af sin efterlämnade förmögenhet. Förf. t. ett flertal uppsatser ang. gamla Stockholm m. m.

PER ROSEN †. Stud.-ex. 57, fil. dr. 69, doc. i prakt. astron. v. Upps. univ. 67—69, lär. v. Krigshögsk. 68—78, professor v. Topografi kårn 69—74, v. Gen.-stabens 74—05. Deleg. v. intern. jordmät.-konf. 86, led. af intern. jordm. perm. konsult komm. 97, led. af svenska gradmät.-komm. på Spetsbergen 98. Led. af K. Vet.-akad. o. K. Vet. soc. i Ups. o. Astronom. ges. i Leipzig. Utg. ett flertal arbeten.

ANDERS HANSSON †. Eg. af gården Solberga i Kopparb. län. Sin sockens mest berömda man: Sedan 67 ordf. i kommunalnämnden o. under många år ordf. i komm.-stämman; under 30 år led. af bevilln.-beredn. samt tax.- o. pröfn.-nämnderna, ordf. i vägstyr. Ombud i Kopparb. ensk. bank samt värderingsman f. Gefle-Dala hypoteksfören. Sedan 78 led. af Riksd. A. K. samt dess ålderspresident. Led. af Bankoutsk. sedan 82.

sagt nej, hennes sätt mot mig var mer än kylslaget. — Hvad skulle en fattig pojke göra under sådana förhållanden? — Jag gick fyra eller fem timmar, innan balen slutade. Jag hade kommit en half timme för tidigt, ser ni.

Där har ni hela historien.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.